

عنوان مقاله:

زهت و ماهیت تصوف در ادبیات فارسی

محل انتشار:

هجدهمین گردهمایی انجمن ترویج زبان و ادب فارسی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

محمد نورعالم - دانشیار بخش زبان و ادبیات فارسی دانشگاه چیتاگانگ، بنگلادش

خلاصه مقاله:

تصوف مجموعه ای از تمام مکاتب معنوی و از موضوعات جالب ادبیات فارسی و یکی از آموزه‌های معنوی و فلسفی اسلام است. این مکتب فکری خاصی است که از قرن دوم پس از میلادی رسمیت یافته است. چهل به دنیا و عشق به خالق هدف نهایی تصوف است. در بسیاری از شعرهای فارسی و ادبیات عاشقانه تصوف وجود دارد. در سیر تحول زمان، اختلاف اندیشه و آگاهی در تصوف مشهود است. بیشتر شاعران و نویسندگان ادبیات فارسی حامل و اندیشه صوفیانه هستند. تصوف از اصطلاحات توحید، حقیقت، طریقت، شریعت، سالک، فنا، بقا و غیره استفاده می کند. کتابشناسی شاعران صوفی فارسی شامل موضوعات بسیار دیگری از جمله اهمیت این اقوال و اصطلاحات است. آنان با آثار ادبی خود آموزه‌های صوفیانه بسیاری را برای بشر به یادگار گذاشته اند. تصوف موضوع مهمی در تاریخ ادبیات فارسی است. در این مقاله رابطه تصوف و اسلام، سهم شاعران و نویسندگان فارسی زبان در تصوف و تجلی شعر صوفیانه در ادبیات فارسی بررسی شده است.

کلمات کلیدی:

تصوف، صوفی، شاعران فارسی، ادبیات صوفیانه، ادبیات فارسی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1975220>

